

Encara recordo aquella nit, on el vent sacsejava els arbres i la lluna brillava com a les pel·lícules americanes. No es podia veure cap ànima al carrer, ni es podia sentir cap soroll. Només podia sentir de fons el cant dels grills i les cigales. Recordo aquella petita casa, amb una paret de formigó sostenint una porta de fusta, on es podia albirar un gran pom amb la forma d'un lleó. Tot el meu cos tremolava fortament, especialment les mans, que aguantaven aquella delicada carta que vaig tardar dos mesos a escriure. Només podia pensar en si estava fent el correcte o estava cometent un error del qual em penediria tota la vida. Mantenir la calma era l'única cosa que necessitava en aquell moment. Portava gairebé dos anys pensant la manera i el moment ideals per fer-ho. No podia tornar enrere. Sense pensar-ho més, m'hi vaig apropar i vaig dipositar la carta dins la bústia del meu fill. Només recordo que la vaig escriure amb l'objectiu de tornar a ser una família. Després, vaig respirar profundament i vaig marxar sense poder mirar endarrere.

2n ESO A